

længer at beherske sig. Hans store, ubevægeligt fremstirrende Øjne stod fulde af Taarer, og hans Tale lød som en med Møje undertrykt Graad, idet han vedblev:

„Det er jo saa underligt for mig. For . . . ja, nu kan jeg sige det . . . jeg har jo altid følt, at Gud havde en Hensigt med mig og mit Liv. Det var ikke Hovmod. Jeg har aldrig troet mig hverken større eller bedre end andre. Langtfra! Men Kristus har selv sagt det: „Min Kraft er mægtig i de svage.“ Og dog! Nu, da det er sket, forstaar jeg ikke, at Gud har fundet mig værdig. Imorges . . . imorges, da han kaldte mig i Enrum med sig, og jeg rejste mig af min Seng . . . og da jeg stod derude paa de høje Marker Ansigt til Ansigt med min Fader, . . . det var, som knugedes jeg til Jorden af hans Aands Vælde, og jeg havde ikke Mod til at opløfte mit Blik imod ham! Men han saae min Frygt og tog mig ind til sit Hjerte —.“

Han holdt inde. Sindsbevægelsen var ved at overmande ham. Erindringen om den nys udstaaede Dødsensangst fik hans brudte Stemme til at bæve. Han rystede som af Kulde, og Taarerne gjorde hans Kinder vaade.

De sad atter tavse en Stund.

„Hvad tænker du nu at gøre, Emanuel?“ spurgte tilsidst Betty.

„Fuldkomme den Gerning, Gud giver mig at gøre. Andet veed jeg ikke. Min Vilje er i hans Haand!“

„Men hvad vil du da? Tænker du paa at blive Præst igen? Eller hvad vil du?“

„Jeg veed det ikke.“

„Vil du maaske rejse? Gaa om som Lægprædikant? . . . Og Børnene?“

„Jeg veed det ikke. Men jeg har bedet Gud om et Tegn, at jeg kan være beredt.“

Betty kunde ikke længer beherske sig. I et Udbrud af vild Forfærdelse kastede hun sig om Broderens Hals og raabte:

„Emanuel! Emanuel! Kom dog til dig selv! Hør mig dog! Du veed ikke, hvad du siger! — — Nej, nej, du faar ikke Lov at tale. Du maa høre mig, jeg er dog din Søster! Det er for-